

Regidors, regidores

És per a mi una responsabilitat i un honor que m'hàgiu elegit alcalde de Sant Adrià de Besòs, ciutat a la qual vaig arribar, per un atzar de la vida, fa pràcticament 30 anys i que sense saber-ho llavors se m'incrustaria com una part vital i indestriable de mi mateix.

Sant Adrià ha estat i és la ciutat on he tingut la sort de poder ajudar a materialitzar la meva militància a favor dels valors positius de la vida i de la justícia social. Sant Adrià era, a mitjans dels anys 80, el paradigma d'allò que s'anomenava *cinturó industrial de Barcelona*, una ciutat maltractada per la història recent, sense serveis, fragmentada i oblidada de les administracions, oblidada pel país.

Ha estat l'acció dels diferents ajuntaments democràtics, amb l'impuls dels diversos governs socialistes de la ciutat i la persistència dels seus ciutadans, que ha permès en els darrers anys refer molts dels greuges que teníem. Aquest impuls ha estat especialment intens i transformador en els darrers 17 anys de la mà de l'alcalde, i amic, Sito, que tal com va dir el nostre portaveu, va agafar un poble i ens va tornar una ciutat.

Sóc conscient que vinc a substituir un amic i una llegenda, per la qual cosa les comparacions seran inevitables i val a dir que perdudes d'entrada. Però jo no vinc a competir amb el llegat de l'alcalde Sito, vinc a treballar per preservar aquest llegat i a treballar per trobar noves oportunitats per a la nostra ciutat, per a la seva gent, per als seus ciutadans, perquè tothom pugui tirar endavant el seu projecte personal de vida i ho pugui fer amb dignitat. Gent treballadora i senzilla que està patint els efectes brutals de la crisi, una crisi que com he dit sovint no hem provocat la gent treballadora. Volen que amb aquesta crisi es barallin els que no tenen res amb els que tenen poc, i quedant-ne fora els que tenen molt i molt.

És per això que una de les meves obsessions serà la de la protecció i la coresponsabilització de tots nosaltres, ciutadans de Sant Adrià de Besòs, i la projecció de la nostra ciutat, a la recerca de noves oportunitats.

Protecció davant les injustícies, com hem fet amb el cas de les Preferents i com fem i farem, tot el consistori, en el cas dels desnonaments. Protecció perquè continuarem fent de la protecció social una de les prioritats de la nostra acció de govern,

conjuntament amb l'eix econòmic, laboral i ocupacional. En aquests moments els programes ocupacionals els estem afrontant sols els ajuntaments, sense l'ajut i el suport de les altres administracions. També hem de despertar i potenciar la solidaritat entre els nostres ciutadans, a la recerca de formes imaginatives d'ajut mutu que ens ajudin a suportar la crisi.

La renovació del Front Litoral ha de ser la font de noves oportunitats per a la ciutat, hem d'aconseguir que aquesta transformació repercuteixi en l'àmbit ocupacional dels nostres conciutadans.

Em comprometo com a alcalde, també, a treballar per continuar mantenint l'Ajuntament sòlid i sanejat (mantenint-lo com un dels més sanejats econòmicament de Catalunya), capaç de sostenir els serveis, malgrat que hem d'assumir deutes importants d'altres administracions, cosa que dificulta la liquiditat.

També em comprometo a preservar un dels valors intangibles que ens deixa en Sito: la tolerància i el respecte, en la vida política i social de la ciutat. Tolerància i respecte com a eines d'una acció política humanista que té com a nervi central les persones, sigui quina sigui la seva condició, creença o raça, i que facilita trobar allò que ens uneix, que ens permet consensuar i pactar: en definitiva, progressar.

Des d'ara, als grups municipals us dic que en els punts importants, en els reptes que tenim com a ciutat, buscaré el vostre acord a partir d'un diàleg fluid amb tots i cadascun de vosaltres. Hem de desencallar el Pla de transformació de la Mina, i la Catalana ha d'acabar la seva urbanització.

I al grup d'Iniciativa-EuiA els dic que estic content de continuar el Pacte que des de fa anys mantenim i que espero que des de la meva nova responsabilitat sabré conduir correctament. Aquesta relació també inclou el respecte i l'afecte personal cap a Gregorio Belmonte.

Un home molt savi ha deixat escrit que l'ésser humà per sortir de la barbàrie no té cap més remei que construir un sistema de valors. Valors que tenen a veure amb la llibertat, la justícia social, la comprensió, la tolerància, l'amor, el respecte, la solidaritat.

En aquest moment important de la meua vida vull fer un petit reconeixement a persones i situacions que han estat importants i que m'han ajudat a construir aquest sistema de valors, que vol incloure aquestes qualitats:

En primer lloc a la meua família, als pares que, sent d'extracció humil i treballadora, amb el seu treball i esforç van fer que pogués tenir un futur amb més opcions que el que ells van tenir. Als tiets, que quan va ser necessari em van cuidar, i als quatre cosins germans que tinc, amb qui em vaig criar com si fóssim germans.

A l'escola on vaig fer el batxillerat entre els anys 74 i 76, una escola de capellans on vaig descobrir la llibertat, la tolerància en una mena d'oasi en aquells anys foscos del final de la Dictadura. I que més tard m'ha permès descobrir que l'amistat pot passar i sobreviure al temps.

A en Jaume Custodi, company i amic que ara té 90 anys, de qui vaig aprendre la força de les conviccions i la tenacitat a mantenir-les, la persona qui em va introduir al PSC.

A la Laura, que tot i que no li agrada que en parli en públic, haig de dir que he après d'ella el component ètic del comportament davant la societat, sense esperar res ni culpabilitzar ningú dels nostres propis actes.

A en Sito Canga, de qui he après l'aplicació pràctica de les paraules *tolerància* i *respecte*.

Del munt de regidors i regidores socialistes, que han deixat temps i esforços perquè Sant Adrià fos millor. Voldria esmentar-ne alguns, sense que això signifiqui que tots els altres no ho han estat i sí que són importants:

En José Barbudo, una excel·lent persona, exemple d'integració que va arribar a ser torero i que explicava de manera molt divertida com la gana li va fer entendre el català, tot just arribat a Barcelona. Quan va sentir que dues dones parlaven d'una cosa que en deien *pa de figa*, va deduir que era de menjar i quan les dones van marxar va anar darrere la porta i se'l va menjar tot.

L'Antonio Gordillo, que va marcar un estil del que ha de ser un regidor de serveis municipals, tenaç i persistent.

L'Antonio Salvatierra, veí de la Mina, que ara ho està passant malament i que es va esforçar per tenir un barri millor.

Tots són exemples de com la democràcia permet a la gent treballadora poder assolir la responsabilitat del govern democràtic de la ciutat.

I l'Àngels Rosell. Un exemple de tota una vida dedicada a fer que el món sigui millor, des de la guarderia al Camp de la Bota, fins ara amb les seves dones Adrianes. Una bellíssima persona que encara segueix donant-nos lliçons d'entrega i treball altruista.

Per acabar, un record a en Salvador Aragall, a en Joan Martí i a l'Oriol Alsina, per tot el que vam patir.

En un moment en què les paraules semblen gastades, on la voràgine mediàtica iguala conceptes, us vull transmetre quins són els meus sentiments, quins són els meus anhels, quin és el meu compromís amb la lletra d'una cançó, de la poesia, que és la veu de l'esperança dels que no en tenen.

És una cançó de Fito Paéz que quan la canta Mercedes Sosa és una estrebada a les emocions. Es diu *Yo vengo a ofrecer mi corazón*. No la cantaré, no patiu.

¿Quien dijo que todo está perdido?
Yo vengo a ofrecer mi corazón,
Tanta sangre que se lleví el río,
Yo vengo a ofrecer mi corazón.

No será tan fácil, ya sé qué pasa
No será tan simple como pensaba,
Como abrir el pecho y sacar el alma,
Una cuchillada del amor.

Luna de los pobres siempre abierta,
Yo vengo a ofrecer mi corazón,
Como un documento inalterable
Yo vengo a ofrecer mi corazón

Y uniré las puntas de un mismo lazo,

Y me iré tranquilo, me iré despacio
Y te daré todo y me darás algo,
Algo que me alivie un poco más.

Cuando no haya nadie cerca o lejos,
Yo vengo a ofrecer mi corazón,
Cuando los satélites no alcancen,
Yo vengo a ofrecer mi corazón.

Y hablo de países y de esperanza,
Hablo por la vida, hablo por la nada,
Hablo de cambiar esta, nuestra casa,
De cambiarla por cambiarla, no más.

¿Quién dijo que todo está perdido?
Yo vengo a ofrecer mi corazón.

Espero que en aquest camí que iniciem junts puguem dir el mateix
que al final de la pel·lícula *Casablanca*: “AQUEST ÉS L’INICI D’UNA
GRAN AMISTAT”.

VISCA SANT ADRIÀ !!!